

Слѣдъ нѣколко дни малкиятъ Сиракъ беше вече ученикъ въ бояджийското училище. Живѣеше у сѣмейството на единъ старъ и познатъ работникъ.

И тукъ продължаваха новитѣ му другари да го наричатъ Сиракъ. . .

Той се много трудѣше.

Най-сетнѣ слѣдъ три години пакъ повтори:
„Училище—спасилище“.

На разходка.

Всички дружно да запѣмъ
Хайде, дѣца мили!
Сладка пѣсень да разлѣмъ
По хълми, могили!

Да се развеселимъ всички —
Хайде да запѣмъ,
За да чуятъ нащ'тѣ птички,
Какъ ние живѣмъ!

Тѣй ний, дѣца, ще направимъ
Разходка приятна
И вечъ нѣма да забравимъ
Тазъ земя прѣкрасна.

Ив. Боневъ.